

Sag T-391/02

Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung eV og Josef Kloh

mod

Europa-Parlamentet et Rådet for Den Europæiske Union

»Annulationsøgsmål — forordning (EF) nr. 1774/2002 —
sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter, som ikke er bestemt til konsum
— åbenbart, at sagen må afvises«

Rettens kendelse (Anden Afdeling) af 10. maj 2004 II - 1449

Sammendrag af kendelse

1. *Annulationsøgsmål — fysiske og juridiske personer — retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt — sag anlagt af en sammenslutning af virksomheder, der har deltaget i den proces, der førte til vedtagelsen af retsakten — formaliteten — betingelser (Art. 230, stk. 4, EF)*

2. *Annulationsøgsmål — fysiske og juridiske personer — retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt — sag anlagt af erhvervsdrivende, der er særligt berørt af den anfægtede forordning — afvisning*
(Art. 230, stk. 4, EF)

1. Annulationsøgsmål, der som i det foreliggende tilfælde er anlagt af en sammenslutning af virksomheder, kan ifølge fast retspraksis antages til realitetsbehandling, når sammenslutningen har deltaget i den proces, der førte til vedtagelsen af den anfægtede retsakt, i mindst tre tilfælde: når en retsforordning udtrykkeligt indrømmer sammenslutningen en række processuelle rettigheder, når sammenslutningen selv er individualiseret, fordi dens egne interesser som sammenslutning er berørt, navnlig fordi dens stilling som forhandlingspartner er blevet berørt ved den retsakt, som påstås annulleret, eller når sammenslutningen varetager interesser for virksomheder, der selv har søgsmålskompetence.

I den henseende kan et indgreb i en sammenslutnings stilling, når sammenslutningen har deltaget i den proces, der førte til vedtagelsen af den anfægtede retsakt, kun udgøre en påvirkning af sammenslutningens særlige interesser, såfremt dens forhandlerposition er klart afgrænset og tæt forbundet med selve genstanden for den anfægtede retsakt. Sammenslutningens blotte tilvejebringelse af oplysninger til fællesskabsinsti-

tutionerne og de pågældende nationale myndigheder i forbindelse med den lovgivningsproces, der førte til vedtagelsen af den anfægtede retsakt, er ikke tilstrækkelig til at fastslå, at retsakten kan berøre en klart afgrænset forhandlerposition, som sammenslutningen har indtaget.

(jf. præmis 44, 47 og 49)

2. Den omstændighed, at nogle erhvervsdrivende berøres økonomisk af en forordning i højere grad end deres konkurrenter, er ikke tilstrækkelig til, at de kan anses for at være individuelt berørt af denne retsakt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand. De er heller ikke individuelt berørt, selv om de ser sig nødsaget til at ophøre med en selvstændig økonomisk aktivitet, som de udøver i henhold til tilladelser udstedt af de nationale myndigheder.

(jf. præmis 53 og 54)